

zisk 1.000 Kč žalobcem v žalobě vypočtený a podle jeho tvrzení mu usmrcením jeho manželky ucházející uplatňován jest jako to, co žalobci jako pozůstalému po jeho manželce ušlo (§ 1327 obč. zák.). Není proto správné tvrzení, že tento ušlý zisk požadoval z důvodu náhrady škody ve smyslu § 1295 obč. zák. To žalobce v dovolání nepřímo připouští, tvrdě, že, měl-li soud o povaze požadovaného ušlého zisku 1.000 Kč měsíčně pochybnosti, byl povinen dotazy na strany ve smyslu § 182 c. ř. s. povahu tohoto nároku bezpečně zjistiti. K dotazům těm nebylo však důvodu, an žalobce byl v řízení před první stolicí zastoupen advokátem a jeho přednes o povaze tohoto nároku byl jasný a určitý, takže o jeho povaze jako nároku založeného na § 1327 obč. zák. nemohlo býti pochybnosti. Tvrzení žalobcovo, že živnost provozoval se svou manželkou společně a že provozovací kapitál byl jeho majetkem, je novotou v dovolacím řízení nepřipustnou, neboť nic podobného za řízení v první stoličce nebylo předneseno a dovolací soud nemůže proto k tomuto jeho tvrzení přihlížeti. Ostatně neshoduje se toto dovolatelovo tvrzení s jeho přednesem v první stoličce, že je šedesátiletý, bývalý hokynář, bez majetku a že jeho manželka byla jedinou živitelkou rodiny. An zisk 1.000 Kč měsíčně požadovaný žalobcem byl nárokem ve smyslu § 1327 obč. zák., měl by žalobce naň nárok jen, kdyby byl osobou, o jejíž výživu jeho manželka měla podle zákona pečovati. Soud odvolací uvedl a správně odůvodnil, že žalobce, jako bývalý manžel usmrcené není takovou osobou. V tom směru stačí dovolatele odkázati na vystižné důvody napadeného rozsudku, jež poukazy dovolatelovými na různá rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu Vídeňského nejsou vyvráceny. Poukaz na rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu čís. 386 a 9076 sb. n. s. nedopadá, poněvadž spočívají na jiném skutkovém stavu. Naproti tomu poukazuje se dovolatel na rozhodnutí tohoto soudu uveřejněná pod čís. 9674 a 10452 sb. n. s., v nichž v tomto případě podle názoru dovolatele sporná otázka řešena byla ve smyslu napadeného rozhodnutí.

Ohledně náhrady 10.000 Kč za náklady na pomník, který žalobce své manželce chce postavit, shledává soud dovolací správným názor soudu odvolacího z důvodů v napadeném rozsudku uvedených pro zamítnutí tohoto žalobcova nároku pro tentokráte.

Čís. 11121.

Oplocení železničního tělesa slouží k tomu, by bylo zabráněno neštěstím z provozu dráhy a k ochraně železničního tělesa a železničního provozu a má zabrániti tomu, by se lidé a povozy nedostali na železniční těleso.

(Rozh. ze dne 30. října 1931, Rv I 1369/30.)

Žalobce, jda za tmy po cestě podél železniční tratě, zřítíl se do železničního příkopu a poranil se. Žalobní nárok proti dráze na náhradu škody odůvodňoval žalobce v podstatě tím, že trať nebyla řádně oplo-

cena. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jest zjištěno, že se úraz přihodil žalobci večer za mlhy na veřejné obecní cestě, jež jest od železničního tělesa ohraničena železným plotem, zasazeným do obecní cesty. Podle zjištění nižších soudů držel se žalobce při chůzi po cestě horního drátu v tomto plotu a, když přišel ke sloupku před mostem, kde byl drát více vyhnutý do vzdušného prostoru nad příkopem, spadl následkem tohoto vyhnutí drátu do příkopu. Nižší soudy, vycházejíce z právního názoru, že oplocení toto může míti jen význam, dáti veřejnosti výstražné znamení, by se nepřecházelo na pozemky dráhy, a že dráha nemá povinnost zřídití zábradlí pro bezpečnost chodců, zejména ne pro to, by ho chodci používali v noci za tmy jako vodítka, uznaly, že nárok žalobní není důvodem po právu a že si žalobce úraz přivodil vlastním zaviněním, nespadnuv do příkopu proto, že ohraničení tělesa dráhy chybělo, nýbrž proto, — jak sám tvrdí — že se držel při chůzi drátu (lana) oplocení. Tento názor nižších soudů sdílí i dovolací soud a lze jej opřítí o ustanovení § 41 želez. provoz. řádu čís. 1/52 ř. z. a o ustanovení § 10 písm. d) želez. konces. zákona čís. 238/54 ř. zák., z nichž jest zřejmo, že oplocení železničního tělesa slouží k tomu, by bylo zabráněno neštěstím z provozu dráhy, a k ochraně železničního tělesa a železničního provozu a má zabrániti tomu, by se lidé a povozy na železniční těleso nedostali. Tvrdí-li žalobce teprve v dovolacím spisu, že došlo k dohodě mezi drahou a obcí R., podle níž se dráha zavázala postavití železnou ohradu nikoliv k ochraně železničního tělesa, nýbrž k ochraně chodců, by nespadli s cesty, jde o nepřípustnou novotu, ježto původně tvrdil jen, že dráha byla povinna ohradu zřídití a udržovati. I kdyby tomu tak bylo, neplynulo by z toho, že dráha byla povinna zřídití zábradlí tak pevné, by se ho chodci za tmy a mlhy mohli přidržovati. K účelu, k němuž bylo zřízeno, ohraničiti železniční pozemek, postačilo. Rozhodnutí čís. 3726 sb. n. s. se žalobce pro svůj názor dovolávati nemůže, poněvadž v případě tam uvedeném šlo o dílo ohrožující svou povahou bezpečnost kolemjdoucích osob, čemuž v souzeném případě tak není, a žalobce by do příkopu nebyl spadl, kdyby se při chůzi nebyl drátu držel.

Čís. 11122.

Směnečný zákon (ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 ř. zák. na rok 1928).

Při vlastní směnce jest označení remitenta obratem »na řad vlastní« postačitelne a potud zřetelné, že jest jím míněn vystavitel směnky, nikoliv směnečník a přijatel.

(Rozh. ze dne 30. října 1931, Rv I 1510/31.)